

Escrivá vol incloure noves retallades de pensions abans de final d'any

A canvi dels fons europeus, el govern va remetre a Brussel·les un Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència de l'economia espanyola, que incloïa, entre altres moltes qüestions, compromisos de reforma del sistema públic de pensions, per garantir –diuen– la seva sostenibilitat. Recordem que, per poder mantenir el fals argument que el sistema no és sostenible, el govern en què se senti Escrivá es nega a complir el mandat parlamentari de fer una auditoria pública de la caixa de la Seguretat Social. L'objectiu real no és garantir les pensions públiques, sinó fer passos per al que el capital financer ansia: convertir les pensions de jubilació en un negoci, a través dels seus fons de pensions (cosa que exigeix que les pensions públiques de jubilació baixin prou perquè no garanteixin la supervivència dels jubilats). Es tracta d'una despesa de 179.810 milions d'euros, la qual cosa suposa un 11,8% del producte interior brut (PIB), segons el pressupost consolidat de la Seguretat Social per al 2022.

De pas, recordar que es va dir que aquests fons eren sense condicions, és a dir, un engany. I que, a més, aquests fons només serveixen per garantir els beneficis de les grans empreses.

En aquest document remès a Brussel·les, el govern s'ha compromès a legislar, amb el termini del 31 de desembre com a màxim, un nou paquet de reformes de les pensions contributives, el que es coneix com la “segona part” de la reforma d'Escrivá. Per tant, el Govern apura les últimes setmanes per presentar la seva proposta. El passat dia 18, en un editorial, El País deia el següent: “ha arribat el moment de presentar el sistema pel qual Espanya planeja superar els dèficits estructurals del model contributiu, una cosa que, ateses les circumstàncies, no es pot fer sense assumir alguns costos”.

Reduir la despesa en pensions

La proposta que baralla el ministre José Luis Escrivá té dues potes: el destope de les bases màximes de cotització (avui topades als 4.139 euros), perquè els salaris més alts cotitzin més. Una mesura que augmentaria els ingressos del sistema. Però el central de la re-

forma és una altra mesura, per baixar la despesa en pensions: l'ampliació del període de còmput per calcular la pensió definitiva. Segons els càlculs que baralla el mateix govern, l'augment del període de còmput per al càlcul de les pensions dels 25 als 35 anys, reduirà les futures pensions inicials un 5,45% de mitjana. Una mesura brutal, si recordem que més de la meitat dels jubilats (el 52%), és a dir, 4,75 milions de persones, perceben una paga que se situa per sota de salari mínim interprofessional (SMI). Si tenim en compte els diferents tipus de pensions (jubilació, incapacitat permanent, viduïtat, orfandat i a favor de familiars), la pensió mitjana a Espanya és 1.087,48 euros.

Implicar les organitzacions

L'editorial d'El País que citàvem abans diu: “el paper de les pensions en el model social espanyol és essencial i s'hauria de fer un esforç per reprendre els acords bàsics que han fet que, amb totes les seves reformes i contrareformes, el sistema hagi superat innumbrables vicissituds”. Amb aquestes paraules, crida al consens de les forces polítiques en el pacte de Toledo i a la implicació dels dirigents sindicals. Com va succeir amb la reforma de Zapatero el 2011, que va retardar l'edat de jubilació als 67 anys, i que es va basar en l'Acord Social i Econòmic, signat pels dirigents d'UGT i CCOO. Però, de moment, els dirigents de tots dos sindicats es mostren reticents. L'ASE va generar un important rebuig entre els treballadors i dins dels mateixos sindicats. Una campanya en la qual participem els militants de la Quarta internacional va recollir més de 2.000 signatures de sindicalistes, que van ser lliurades a Toxo i Méndez, que es van veure obligats a rebre una delegació dels signants. La participació directa de les direccions d'UGT i CCOO en una retallada de pensions ha estat determinant perquè els pensionistes s'hagin organitzat en les seves pròpies coordinadores i plataformes, alienes als sindicats i sovint enfrontades a ells.

Per tant, els dirigents no s'atreveixen a subscriure una nova retallada de pensions, i possiblement el suport de les confederacions no asseguraria, avui, al govern, la

“pau social” necessària per imposar aquesta nova retallada.

L'auditoria dels comptes, una absoluta necessitat

Com senyalàvem al començament d'aquesta carta, totes les reformes de les pensions, totes les retallades, s'han basat en el mateix argument: el sistema públic de pensions, tal com està ara, és “insostenible”, i, per garantir les pensions futures, cal introduir reformes, cal retallar les pensions, cal prolongar l'edat de jubilació.

I, tanmateix, recordem que Enriqueta Chicano, presidenta del Tribunal de Comptes, en una compareixença davant la Comissió Mixta (Congrés-Senat), reconeixia que, només entre els anys 1989 i 2018, la Seguretat Social va assumir 103.690 milions d'euros en despeses no contributives (les denominades despeses impropis) i que, per tant, havien d'haver estat finançats per l'Estat en comptes de ser sufragats traient-los de les arques del sistema de pensions. Un estudi de CCOO, que abasta molts més anys enrere, puja la xifra de “despeses impropis” a més de 500.000 milions.

La COESPE va aixecar l'exigència d'una auditoria pública dels comptes de la Seguretat Social, una proposta que va ser represa per altres plataformes i, a més, moltes instàncies sindicals la van recolzar, des del Congrés Confederal d'UGT a diverses Federacions de CCOO, així com nombroses seccions sindicals, un moviment que segueix en curs. La proposta va ser assumida per diversos grups parlamentaris i finalment inclosa en la votació de la primera part de la “reforma Escrivá”. Aquest mandat parlamentari ha estat incomplert.

El passat 2 de novembre, la ministra d'Hisenda María Jesús Montero, responia al congrés a una interpel·lació del diputat Jordi Salvador, d'ERC, que preguntava per l'incompliment del mandat parlamentari, que es complirà amb aquesta condició, que encara “tenim temps”, però que en aquest moment “estem en la recuperació econòmica”. Montero va afegir, en aquesta mateixa intervenció, que el sistema de pensions és “sostenible”. El que no impedeix

que Escrivá segueixi argumentant, per imposar la reforma que ha compromès a Brussel·les, que cal fer canvis per garantir la seva sostenibilitat.

La democràcia exigeix que els comptes de l'Estat siguin clars. Des del franquisme s'ha imposat l'existència de "despeses ocultes". El pressupost de la Casa Reial és fals, no inclou el 60% de les despeses que

ens costa la paràsita família Borbó. El pressupost militar és igualment fals, i no inclou gaires despeses dissimulades en altres partides del pressupost. L'auditoria de comptes de la seguretat social és fonamental per garantir el futur de milions de pensionistes. En efecte l'auditoria demostraria la sostenibilitat del Sistema (realitzada pel Tribunal de Comptes). Però a més evidenciaria la

corrupció del funcionament de les institucions heretades del Franquisme. D'aquí la resistència d'aquestes a la seva realització. Resistència a la qual el govern se sotmet fins i tot quan els grups parlamentaris la van votar el 28 de desembre del 2021. D'aquí la importància de continuar la batalla al respecte integrant l'exigència als parlamentaris que facin complir l'acord.

Els nostres compromisos...

La lucha por un sistema público de pensiones ÚNICO y de REPARTICIÓN

SU ACTUALIDAD EN CHILE Y EN ESPAÑA

Video-conferencia con **LUIS MESINA**, portavoz de la COORDINADORA "NO A LAS AFP" (CHILE)
Jueves 24 - 19 h.

Unirse a la reunión Zoom
<https://us06web.zoom.us/j/81356537866>

- Presenta, Juan Miguel Fernández, de COESPE Madrid
- Intervendrá, Jordi Salvador, diputado en Cortes, del grupo parlamentario de ERC

Organiza: **INFORMACIÓN OBRERA**

Madrid defiende, en masa, la sanidad pública
Hay que continuar esta lucha y llevarla al resto del Estado

Cientos de miles han salido a la calle el día 13, demostrando que Madrid defiende con todas sus fuerzas la sanidad pública. Rechaza todos los medios utilizados por el capital para borrar su sistema de salud. Demuestra que Ayuso demuestra la sanidad para privarla. Veiga la dimisión de Ayuso como prenda de que su voluntad se va a cumplir.

Cientos columnas de manifestantes venidos de todos los barrios de Madrid capital y de la Comunidad demuestran que esa lucha tiene sus raíces en cada pedregal y cada rincón.

No sólo una gran movilización obrera y democrática en la que cada manifestante se sentía parte de un mismo impulso que expresa la determinación común, de lograr un objetivo. En el Paseo del Prado, en Recoletos, en Justicia, en Gran Vía, había innumerables cartuchos, que, con palabras directas, todos decían lo mismo y se fundían en un solo grito en Oidores: Sanidad Pública.

En la sanidad de todos, que han conquistado mediante generaciones de los partidos del Estado español. La lucha por la sanidad ha sido la larga batalla contra de los clases burguesas y los partidos de Europa, de todo el mundo. Porque no hay derecho a la salud si no hay un servicio público que la garantice, y si ese servicio no tiene el personal, los medios, los fondos suficientes.

En cada barrio y cada localidad se ha reclamado en estos años la defensa de la sanidad pública, y el día 13 lo han expresado todos juntos. Trabajadores de la sanidad y la población usuaria de la misma. Con el esfuerzo y dedicación diarios de los profesionales de la sanidad, en condiciones de trabajo a menudo malas y duras, se viene pensando por sacar adelante el sistema sanitario público.

Lo que pasa en la sanidad de Madrid sucede, con matices, en todas las comunidades, con gobiernos de derechas o de izquierdas, a partir de los presupuestos estatales comunes. En Cataluña hacen falta tantos médicos en la Atención Primaria como en Madrid. En Andalucía se cierran consultorios y servicios por falta de médicos. En todas partes, las lizas de espera de meses o incluso años suponen negar el derecho a asistencia sanitaria. ¿Pueden los responsables políticos miembros, los partidos vales? ¿Hay que mantener la resistencia fragmentada cuando el ataque a la Atención Primaria es común? La movilización en Madrid no termina, no puede terminar, con la movilización del día 13. Hay que continuar hasta vencer. La población de otras partes tiene motivos muy parecidos a los de Madrid. La única solución es la movilización común. No basta con el esfuerzo en Madrid. Madrid ha planteado el problema, que no puede resolver Madrid sola.

La participación de cientos de miles en la movilización de Madrid demuestra que no es cierta el mismo argumento de que la gente está desmovilizada, de que no hay condiciones para la movilización. Médicos, partidos, asociaciones han de poner la organización de esa movilización a escala estatal y en cada localidad. El cuadro político y sindical paralizado, adormecido, este por localidades o autonomías, no es la que el pueblo exige. Cada militante e instancia debe pensar en su entorno que hay que poner todas las fuerzas en pie de guerra para cortar el fundamento de la sanidad, de la industria, de la industria, del transporte. Hay que organizar, pero el cuadro organizado no debe seguir así.

Fuera ingresos, es necesario un presupuesto de urgencia para salvar la sanidad pública, para recuperar a los miles de profesionales perdidos, para hacer las inversiones necesarias. Los presupuestos elaborados por el Gobierno no corresponden a lo que el pueblo, todos los pueblos exigen. No puede haber presupuestos para la guerra, para pagar la deuda a los especuladores, y para la sanidad y la escuela pública. Gastos militares, para escuelas y hospitales.

Fuera contribuir al gran esfuerzo de lucha y organización, el control de redacción de información Obrera se dispone a difundir cada paso en a la resistencia, en cualquier localidad, para facilitar su extensión y coordinación.

INFORMACIÓN OBRERA
El arma viva de la lucha de clases

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la I.O. Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Telèfon:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta